

ת"ד 1975/08 - מדינת ישראל נגד אריה סימן טוב

בית משפט השלום לערבותה בתל אביב - יפו

ת"ד 13-08-1975 מדינת ישראל נ' סימן טוב
בפני כב' השופט דין סעדי

בעניין: מדינת ישראל - ע"י עו"ד חריטון
המאשימה
נגד
אריה סימן טוב - ע"י עו"ד רביעי
הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם זכאי בדין.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של נסיעה לאחרור באז זהירות וגרם חבלה של ממש וכן נהג בקלות ראש וגרם חבלה של ממש. על פי האמור בכתב האישום הסיע הנאשם את רכבו לאחרור לצורך יציאה מחניתית המועצה הדתית גני תקווה אל רחוב הרי ירושלים, לאבחן הרכב פרטיו מסווג שברולט שנסע מימינו (להלן: "הרכב המערבי"), חסם את דרכו וגרם לו לסתות לנטייב הנגדי, חסם את דרכו של אופננוו ושני כלי הרכב התנגשו ומעוצמת הפגיעה נהדף האופננוו לעבר הרכב שעמד במקום. כתוצאה מן התאונה נחבל רוכב האופננוו חבלות של ממש וכלי הרכב ניזוקו.

2. במסגרת פרשת התביעה העידו נаг הרכב המערבי מר אלון דוד ורס"מ אברג'יל מנהם שהגיע לזרת האירוע לאחר התאונה וערך סקיצה ודוח פעולה. בהסכם, הוגש המסמכים שערך בוחן התנועה מר נעם לוי והודיעו במשטרת רוכב האופננוו - אשר בינוים נפטר למropa הצער - וזאת ללא צורך בחקירה נגדית של עורכי מסמכים אלה. כמו כן הוגש בהסכם המסמכים הרפואיים הנוגעים למצבו הרפואי של רוכב האופננוו בעקבות התאונה. הנאשם העיד לעצמו במסגרת פרשת ההגנה.

3. המקרה מעורר שתי שאלות עיקריות: **ראשית**, האם עבר הנאשם את העבירה של נסיעה לאחר בחוסר זיהות וגרם חבלה של ממש וכן עבירה של נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש? ; **שנייה**, ככל שהתשובה שלילית, עדין יהיה זה נכון לשאול אם עבר הנאשם את העבירה של נסיעה לאחר בחוסר זיהות ונהיגה בקלות ראש, גם מבלתי שהוכח קיומו של קשר סיבתי כמפורט בכתב האישום בין העבירות האמורויות לבין תוצאות התאונה.

4. הנג הרכב המערבי העיד בבית המשפט. לטענתו, נסע על רחוב הרי ירושלים בגין תקווה כאשר הבחן לפטע ברכב הנאשם יוצאה מן החניה בנסיעה לאחר. הנג המערבי העיד כי באופן אינסטינקטיבי הסיט את רכבו על מנת להימנע מגיעת רכב הנאשם ברכבו ואז אירעה התאונה בין רכב המערבי לבין האופנוע. לטעתה המערב "הוא התקרב ממש אליו ונבהלתי אז ברוחתי שמאללה" (ע' 5 ש' 19-18). המערבי של קיומו של מגע בין רכבו לבין רכב הנאשם אף הוסיף כי "אם לא הייתה ברוחiticן וכן היה מגע" (ע' 5 ש' 22-21). בחקירה נגדית אמר המערבי כי היה במרחק של 2 מ' מרכבו הנג אמר הבחן בו לראשו (ע' 6 ש' 4-5). העד עומר עם האמור בהודעתו במשטרת - שהיתה בסמיכות לתאונה - ושם העיד כי היה במרחק של 10 מ' (ראו נ' 1). המערבי לא הכחיש כי אמר את הדברים במסגרת ההודעה במשטרת נ/1. עם זאת, טען המערבי כי סטה שמאללה ולא נקט פעולות אחריות שכן לא היה די זמן בידו על מנת לשקל אפשרות פעולה נוספת צוללת סטייה מנתיב נסיעתו (ע' 7 ש' 12-11-). עוד אישר המערבי כי הנאשם בשום שלב של נסיעתו לאחר חריג מקו המכוניות החונות בנתיב הצמוד למדריכת הסמוכה לחניית הדתית (ע' 8 ש' 10-8).

5. מכל האמור לעיל עולה אפוא כי לגרסת הנג המערבי - הנטמכת גם בגרסת הנאשם בהודעתו במשטרת - כי בשום שלב לא חריג הנאשם בעת הנסעה לאחר מקו המכוניות החונות בנתיב הצמוד למדריכת הסמוכה לחניית המועצה הדתית. גרסה זו נתמכת גם בעדותו של רס"מ אברג'יל שעריך סקיצה של כל הרכב שנמצא על הכביש **לאחר** התאונה. אין חולק כי רכב הנאשם אינו מציר בסקיצה שצייר עד זה כך שהדעת נתנתן כי לא היה בכביש **לאחר** התאונה. אעיר, במאמר מוסגר, כי העד ציין בעדותו כי רכב הנאשם הוזע לאחר האירוע אולם אין בידי לקבל טענה זו שכן הדבר לא נרשם בדוח הפעולה או בסקיצה שעריך העד. העד כלל לא ذכר את האירוע כך שלא יכול היה להעיד מזכרנו על מקום רכב הנאשם בעקבות התאונה. בסופו של יומם הודה העד בಗלו כי "אם לא רשותי אז אני לא יודע מה היה עם רכב הנאשם" (ע' 10 ש' 9). יחד עם זאת, ניתן ללמוד מן המסמכים שעריך עד זה כי רכב הנאשם לא היה על הכביש **לאחר** התאונה ובහיעדר אינדיקטיה לכך שהרכב היה על הכביש והוזע למקום אחר על ידיemand דהו, סבורני כי יש במסמכיו העד המשקפים את מצב כל הרכב לאחר התאונה כדי לחזק את גרסת הנג המערבי וה הנאשם לפיה בשום שלב לא ירד

רכבו של הנאשם בנסעה לאחרי אל הכבש, שם נסע אותה עת הנאג המערוב.

6. יתר עדי התביעה לא יכולו להוסיף או לגרוע בעניין עובדתי זה ועל כן ניתן לקבוע כי לא הוכח כלל - וודאי שלא במידה הנדרשת בפלילים - כי הנאשם חסם את דרכו של המערוב וכתוואה מכך סטה המערוב מנתיבו ונגרמה התאונה כמפורט לעיל. כפי שראינו, שני העדים העיקריים הנוגעים בדבר העידו בברור כי הנאשם לא חזה כלל את קוו המוכנות החוננות בצדך למדרכה ממנה ירד הנאשם לאחרי לא היה בידיו של הנאשם לחסום את נתיב נסיעתו של המערוב.

7. בסיכון טענה ב"כ המאשימה כי גם אם לא הוכח כי הנאשם חסם את דרכו של הרכב המערוב, עדין הוכח גם הוכח כי הנאשם בנסיעתו לאחרי עבר את העבירה על תקנה 45 לתקנות התעבורה עצם בכך שיצר סיכון לנוסעים ברחוב הר' ירושלים ובמקרה שלפנינו - הتمמש הסיכון שכן המערוב ראה כסיכון את אופן נסיעתו לאחרי של הנאשם, הגיב כפי שהגב וכתוואה מכך נגרמה התאונה כמפורט לעיל. אין כדי לקבל טענה . תקנה 45 לת"ת קובעת כי אין להסיע רכב לאחרי אלא אם יש צורך בכך ולאחר שננקטו האמצעים הדרושים בנסיבות הק"ימות כדי למנוע סיכון. נשאלת אפוא השאלה האם הסיכון עליו מדברת התקנה הוא סיכון "אובייקטיבי" או "סובייקטיבי", היינו האם די בכך שמשתמש ספציפי בדרך חשש כי נוצר סיכון מעצם נסיעתו של פלוני לאחרי על מנת לייחס לפלוני אחריות לביצוע העבירה לפי תקנה 45 לת"ת או שהוא יש צורך להוכיח קיומו של סיכון על פי הנתונים האובייקטיבים בשטח . לדעת, פירוש נכון ורואי צריך להעדיף את הוכחת קיומו של סיכון על פי נתונים אובייקטיבים ואין די בחשש סובייקטיבי. כמה טעמים לדבר - **ראשית**, דרישת קיומו של חשש סובייקטיבי תולה את התק"ימות העבירה בתוצאותיו הסובייקטיביות של הנאג המערוב באירוע. ברור כי מידת החשש הסובייקטיבי אינה זהה בין כל בני האדם, עשוי להווצר מצב **לפי עצמו** **מצב דברים אובייקטיבי**, תעורר נסיעתו לאחרי חשש ואז יזכה הנאשם בדיון. מצב זה, אין הדעת סובלט. **שנייה**, תקנות הנאג אלמוני לא תעורר הנסעה לאחרי חשש ואז יזכה הנאשם בדיון. מצב זה, אין הדעת סובלט. **שלישית**, תקנה 45 בכלל זה הן עבירות מסווג אחירות קפידה לגבייה נקבע כי תכליתן היא הגברת הזהירות והבטיחות. התעבורה ותקנה 45 תומכת בהחלת סטנדרט אובייקטיבי ולא סובייקטיבי לסיכון שכן ישום סטנדרט סובייקטיבי המתמקד בתוצאותיו תכלית זו תומכת בהחלת סטנדרט אובייקטיבי ולא סובייקטיבי לסיכון שכן ישום סטנדרט סובייקטיבי המתמקד בתוצאותיו של כל משתמש בדרך עשוי לחזור תחת התכלית של הגברת הזהירות והבטיחות המונחת בסיסוד סיוגה של העבירה לפי תקנה 45 כעבירה של אחירות קפידה.

8. בענייננו, ניתן כי מבחינה **סובייקטיבית** אכן עלתה חשש בלבו של הנאג המערוב מפני נסיעתו לאחרי של הנאשם. יחד עם זאת, בחינה **אובייקטיבית** של הנתונים עולה כי לא היה מקום לחשש זה. מדוע? **ראשית**, אין כל ראייה כי הנאשם הסיע לאחרי את רכבו ב מהירות גבוהה או בפראות. **שנייה**, הנאג המערוב ציין בעדותו כי הבחן בណאשם למרחק של 2 מטרים לערך כשהוא נסע לאחרי אולם בהודעה משטרת שניתנה שעה שזכרנו מן התאונה היה טרי

יותר הצהיר עד זה על מרחק של 10 מ' בעת שהבחן בנאשם. בנסיבות אלה אני סבור כי יש להעדיף את גרסת הנאשם המעורב במשטרת על פני גרסתו בבית המשפט שניתנה זמן רב יחסית לאחר קרות האירוע. **שלישית**, הן הנאשם והן הנאשם המעורב העידו כי הנאשם לא חרג - או לפחות היותר חרג קלות - מקו המקוריות שחנו בצדם למדרכם הסמוכה לחנייה המועצה הדתית. בנסיבות אלה של נסיעה לאחר יציאה מהחניה כאשר לא הוכח כי הרכב הנושא לאחר חזה כלל את קוו הרכבים החוניים צמוד למדרכם הסמוכה לחניון וכאשר לא הוכח כי הנושא לאחר עשה כן במהירות גבוהה או באופן פרוע ומשעה שקיים מרחק של 10 מ' לערך בין הרכב הנושא לאחר לבין הרכב המעורב הרי שלא הוכח במידה הנדרשת כי נסיעתו לאחר הרגע יוצרה סיכון במובנו האובייקטיבי לנဟג המעורב שהצדיק סטייה מנטייב נסיעתו.

9. סיכום של דברים: לא הוכח במקרה שלפני כי הנאשם אכן נסע לאחר וחסם את נתיב נסיעתו של הנאשם המעורב באופן שחייב אותו לסתות מנתיבו. כמו כן, לא הוכח כי מבחינה אובייקטיבית היה בסיס לחשש מפני סיכון שלומו ובטעונו של הנאשם המעורב עקב נסיעתו לאחר הרגע נכון מכלול הנסיבות הידועים. במצב הדברים זה אינני סבור כי הוכחנו כנדרש יסודות העבירה על תקנה 45 לת"ת או יסודותה של העבירה של נהיגה בקלות ראש. נכון כל האמור מצאתי לזכות הנאשם מטעם המិוחס לו מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ז איר תשע"ה, 06 Mai 2015, במעמד הצדדים

המציאות תשלח לצדים עותק הכרעת דין זו.